

În căutarea lui Dumnezeu

Agnès Beau

Copilăria și tinerețea

Făcînd parte dintr-o familie numeroasă, am avut o copilărie fericită, înconjurată de părinți minunați, profund pioși. Tatăl meu, mai ales, avea o credință sinceră.

El s-a născut în Rusia la sfîrșitul secolului al XIX-lea. În 1917, cînd a izbucnit revoluția bolșevică, s-a luptat de partea țarului și a primit un glonț în tîmpla sîngă. Astfel, la 20 de ani, a orbit instantaneu, fără a avea alte leziuni, deoarece glonțul s-a oprit în tîmplă.

În familia lui s-au citit cărți despre Lourdes, și tata a hotărît să plece într-acolo ca să ceară vindecare. După ce și-a strîns economiile, și-a cumpărat bilet de tren ca să facă această călătorie lungă. Nici n-a parcurs bine treizeci de kilometri, că un bărbat i-a furat tot ce avea, inclusiv biletul, dar lăsîndu-i pașaportul. Decis să nu se lase oprit de această întîmplare, s-a reîntors acasă ca să povestească ce i se întîmplase. Apoi, ajutat de sora lui mai mică, s-a dus să ceară niște bani de la locuitorii din satele învecinate ca să-și poată relua călătoria cu trenul. Astfel a ajuns la Lourdes după o călătorie de două luni, în cursul căreia a fost adesea transportat, găzduit și îngrijit de persoane înfîlnite în drum.

Tatăl meu nu s-a vindecat la Lourdes, dar nu s-a descurajat, căci văzuse de atîtea ori bunătatea lui Dumnezeu manifestîndu-se în viața lui. El se adresa mereu Domnului și părea să-L contemple cu ochii sufletului său. Dumnezeu i-a onorat credința și i-a scos în cale, în acest oraș idolatru, un om compătitor, cu o poziție înaltă, academician, un nobil afit la inimă, cît și ca

rang, care s-a ocupat de el ca de propriul său fiu. Iată de ce voi menționa frecvent orașul Lourdes în mărturia mea.

Întreaga noastră viață de familie era marcată de acest respect față de Dumnezeu. Ne „făceam rugăciunile“ înainte și după masă, ca și seara, adesea în genunchi, mai ales tatăl și mama mea. Îmi plăcea să trăiesc într-un asemenea mediu evlavios. Când, la vârsta de opt ani, a trebuit să stau la pat un anumit timp, am găsit un Nou Testament într-un sertar din camera părinților mei și am citit cu interes și încântare viața lui Iesus. Desigur, auzisem vorbindu-se despre viața Domnului, dar era cu totul altceva să-I citesc eu însămi istoria vieții. Această lectură mă umplea de bucurie; nu mai eram tristă că trebuia să stau la pat. În mintea mea de copil, mă întrebam cum să fac ca să fiu totdeauna cu Iesus. În clipa aceea, am decis să mă fac călugăriță, ca mătușa mea. Această dorință și acest ideal m-au însoțit întreaga tinerețe. Eu n-am plîns, ca surorile mele, din cauza băieților, pe care îi găseam cu adevărat prostuți. Decizia mea mi-a atras multe luări peste picior și bătăi de joc, dar le-am acceptat, în așteptarea clipei în care puteam intra într-o mănăstire. Apoi am împlinit 18 ani, dată la care doream să părăsesc totul. Atunci, cu o mare bucurie, am intrat într-o mănăstire de dominicane.*

Mănăstirea

Convorbirea care a urmat după intrarea mea m-a surprins și m-a dezorientat. Eu veneam ca să fiu cu Domnul și mi se spunea că, pentru a fi plăcută lui Dumnezeu, trebuia mai întâi să mă ocup de viața mea personală, să lucrez la eliminarea defectelor și păcatelor mele. Desigur, am acceptat acest regulament, spunându-mi că Domnul nu putea trăi cu cineva murdar și rebel. Am început deci să fac din toată inima și cu întreaga energie ceea ce-mi cereau maicile superioare și să mă „topesc în forma impusă“, sperînd că voi excela fără întârziere.

Din păcate, sfințenia nu venea la comandă, bucuria naivă pe care o avusesem cînd intrasem în mănăstire se micșora puțin cîte puțin, și comuniunea cu Iesus pe care o doream atît de mult nu venise... Mă simțeam abandonată de Cel care îmi umpluse în așa măsură tinerețea. Dar, vrînd să-L înțeleg, mă cramponam în continuare de viața mănăstirească.

După noviciat, am fost trimisă de congregație în mai multe locuri ca să lucrez ca secretară. Viața mea era într-adevăr tristă, posomorită... dar nu-mi

* Ordin monahal fondat în 1215 de Dominique Guzman (1170-1221). Dominicaniții sunt în esență călugări predicatori, dar acest ordin cuprinde și comunități de femei, închise într-o mănăstire sau nu – n.ed.

pierdusem din vedere obiectivul.

S-au scurs astfel paisprezece ani în tristețe și, adesea, în revoltă. Apoi s-a produs un eveniment extraordinar: papa Paul al VI-lea* a cerut ordinelor religioase să-și reexamineze viața monahală în lumina Noului Testament. Trebuia să citim și să studiem personal epistolele apostolului Paul, apoi să le discutăm în comunitate. Pe ușile mănăstirii noastre intra oxigen pur!

Cînd am ajuns la Epistola către Galateni, am înțeles că trăiam sub Lege, ca evreii, și că în felul acesta nu voi avea drept la grație. Lucrul acesta m-a făcut suspicioasă față de regulile care guvernau viața mănăstirească. În inima mea, lucrul acesta însemna moarte. Aveam certitudinea că dacă mai rămîneam în structura aceea mă aștepta iadul... Doream din toată inima să plec, dar mă confruntam cu o altă întrebare: Oare o să-L găsesc pe Dumnezeu mai ușor în lume decît într-o mănăstire? Unde era de fapt Dumnezeu? Mă încovoiam sub povara enormă a numeroaselor mele păcate. În pofida spovedaniilor, ele erau tot acolo, apăsînd asupra conștiinței mele. Da, știam, mă aștepta iadul. Mă sugruma neîncetat teama, neliniștea, mai ales că aveam o sănătate șubredă și pierdeam regulat din greutate din cauza chinului meu sufletesc. Psalmul 51 nu-mi ieșea din minte. Îl cîntam în versiunea Psaltirii din *Biblia de la Ierusalem*:

Ai milă de mine, Doamne, în bunătatea Ta,
Șterge-mi păcatul în tandrețea Ta;
Spală-mă de orice răutate
Și curăță-mă de greșelile mele, Doamne.
Căci îmi cunosc păcatul,
Greșeala mea este fără încetare înaintea mea;
Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit,
Am făcut ce e rău în ochii Tăi...
O, Dumnezeule, creează în mine o inimă curată,
Readu în pieptul meu un spirit neșovăitor;
Nu mă respinge departe de fața Ta,
Nu retrage de la mine Spiritul Tău Sfînt...

Cîte lacrimi n-am mai vărsat, singură, în colțul cel mai întunecat al capelei, sau în timp ce eram culcată noaptea, temîndu-mă să adorm din cauza morții pe care o purtam în mine. Atunci Domnul S-a aplecat asupra existenței mele îndurerate.

* Giovanni Battista Montini, 1897-1978. A fost papă între 1963 și 1978 – n.ed.

Intervenția lui Dumnezeu

La doi ani după ce am început să studiez Sfintele Scripturi, a trebuit să trec printr-o încercare, dar ea a fost trimisă pentru scăparea mea: într-o zi, mi s-a zis că mama și-a rupt piciorul și dorea să mă duc s-o îngrijesc acasă la ea, în Lourdes.

Superioarele mele, cunoscându-mi starea, nu voiau să mă lase să plec din mănăstire; ele preferau să vină mama la mine ca să am grijă de ea acolo. Dar ea n-a vrut. M-am decis deci să mă duc să-l găsec pe prelatul cu rangul cel mai înalt din comunitate, adică pe episcopul local. Când a luat cunoștință de situație, mi-a zis: „Dacă ar fi mama mea, m-aș duce s-o îngrijesc“. Totul devenea mai limpede pentru mine. Pentru prima dată după șaisprezece ani de viață mănăstirească, urma să iau o decizie personală. După această întrevvedere, m-am reîntors în comunitatea mea și am zis: „Plec mâine“. Și am plecat, avînd doar banii dați de maicile superioare pentru prețul biletului de tren. Dar generozitatea Domnului față de mine nu era decît la început.

Domnul Se arată inimii mele

Într-o zi, la două luni după ce m-am întors la mama mea, mă duceam la piață, cînd am zărit un afiș, lîngă un stand, pe care se putea citi: *Citiți Biblia*. M-am apropiat ținînd în mîna o carte poștală pe care o alesesem. M-a primit un bărbat surîzător și am început să discutăm. I-am spus că eram călugăriță.

„Sunteți fericită?“

„Nu, deloc“.

„De ce?“

„Pentru că știu că mă duc în iad“.

„De ce?“

„Pentru că sunt o mare păcătoasă, și chiar dacă le-aș mărturisi în fiecare zi, păcatele nu mi-ar fi iertate. Totuși, fac penitențe, mă rog, plîng, Îl caut pe Domnul, fac pelerinaje, îmi mortific corpul... și sunt epuizată. Știu că nu sunt pe placul lui Dumnezeu. Ce să fac?“

„Nimic! Este evident că nu sunteți pe placul lui Dumnezeu. Nu aceasta e calea cea bună pentru a vă apropia de El. Amintiți-vă ce a spus Iesus pe cruce: ‚S-a îndeplinit‘. De ce vreți să adăugați ceva lucrării Sale perfecte? Nu aveți altceva de făcut decît să credeți că El a meritat totul pentru dumneavoastră, și El vă dă toate meritele Sale“.

Și am crezut. Acolo, în piață, chiar în mijlocul mulțimii, Domnul m-a găsit, și L-am găsit și eu. Eram copleșită de-a binelea de atîta grație, de lumină, de iubire, de iertare și de fericire. Dumnezeu mă cercetase.

Povara vinovăției mi-a căzut de pe umeri, inima mi-a fost spălată, conștiința mi-a fost albită, iar energia regăsită. Ce complet este sacrificiul lui Iesus! El a purtat toate păcatele noastre ca să le ispășească. Noi nu mai trebuie să le ispășim noi înșine. Oh, bucuria de a fi iertată! Ce siguranță minunată! Nu, iadul nu mai era pentru mine, căci tocmai se deschisese cerul ca să mă primească.

Se manifestă împotrivirea

După ce m-am despărțit de omul acesta, m-am suit pe bicicletă ca să mă întorc acasă, și cred că niciodată n-am mers atît de repede. Mama și-a dat imediat seama că nu mai eram aceeași. I-am povestit toată conversația pe care o avusesem la piață, i-am spus despre grația primită, despre iertarea păcatelor mele. Ea era la curent cu starea mea, mă văzuse de atîtea ori plîngînd. Cu toate acestea, reacția ei a fost surprinzătoare: mi-a zis că dacă aveam intenția să-i vizitez pe „oamenii aceștia“, puteam s-o părăsesc. O înțelegeam bine, dar nimic din ce-mi spunea nu putea să-mi fure fericirea care îmi umplea inima de cînd venise Domnul să locuiască în ea.

Puțin după aceea, maicile superioare mi-au cerut să lucrez din nou la secretariatul clinicii unde lucrasem zece ani. Mama m-a lăsat să plec, și eu m-am întors la mănăstire. Dar aveam certitudinea că zilele mele petrecute acolo erau numărate. Știam de asemenea că Biserica Evanghelică din Lourdes se ruga pentru mine. Adesea, am simțit că Domnul îmi dădea puterea să duc lupta cea bună.

N-am stat decît cîteva zile la clinică, după care am fost trimisă la șase sute de kilometri de acolo. Cel puțin, la acea distanță, nu-i voi mai vedea pe „ereticii aceia“, se credea. Dar, mulțumesc Domnului, erau și acolo din aceia, și ei m-au ajutat mult... Am înțeles astfel că schimbasesm familia. Acum, eram „altoită“ în cea a adevăraților copii ai lui Dumnezeu. Ce miracol!

Am rămas un an în acest ultim post. Apoi, după ce am depus mărturie în fața călugărițelor, elevelor de care mă ocupam (aveam în grijă un internat) și părinților lor, mi-am dat demisia.

Dumnezeu îmi acordă grație peste grație

Întoarsă la Lourdes, am frecventat Biserica Evanghelică care mă ajutase la început. La primul serviciu divin am realizat cât se iubeau creștinii. Ce diferență față de viața pe care o cunoscusem la mănăstire!

Pe urmă, vrînd să-mi exprim angajamentul față de Iesus Cristos, m-am lăsat botezată în rîu împreună cu alte șapte persoane, la Lourdes. Cu această ocazie, am întîlnit un pastor rus, ca tatăl meu, care cunoștea bine o familie creștină, al cărei ultim fiu căuta o soție. Domnul pregătise deja totul. Cum să refuz acest cadou suplimentar?

Soțul meu și cu mine suntem acum pensionari. O mare parte din timpul nostru este consacrată Domnului pentru evanghelizare. Ai putea ghici cum răspîndesc eu mesajul evangheliei? Ei bine, stau în piețe cu un stand de literatură biblică, depunînd mărturie despre iubirea lui Dumnezeu față de toți oamenii și despre salvarea Sa *gratuită*.

Epilog

În încheiere, aș dori să spun că nu L-am găsit pe Dumnezeu nici în religie, nici în mănăstire, nici în inima mea, unde îmi propuneau unii să-L caut.

Dar Dumnezeu Se lasă găsit. În Cuvîntul Său scris Se revelează El, prin Spiritul Sfînt, ca să ni-L dezvăluie pe Fiul Său, trimis pentru a ne salva.

În fine, un papă mi-a permis să deschid ochii asupra ereziilor Bisericii sale și un episcop m-a făcut să ies din mănăstire. Pe urmă, printr-un pastor care, ascultînd de Cristos, stătea în ziua aceea lîngă stand în piață, am putut să ajung în pragul grației și să gust ce bun este Domnul.

Agnès Beau

Agnès și soțul ei Henri locuiesc în sud-vestul Franței. Ei au construit, în bună parte cu mîna lor, centrul „Réhoboth“, consacrat vestirii evangheliei. Acest centru se ocupă mai ales de tabere creștine și de întruniri ale tinerilor.

Adresa ei: Agnès Beau, „Gautier“, 82140 St-Antonin-Nobleval, Franța.